

ความสำเร็จ บทภารกิจที่ไม่เสร็จสิ้น

สรุปผลการดำเนินงาน
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
ประจำปี พ.ศ. 2567

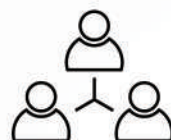

สรุปผลการดำเนินงาน
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
ประจำปี พ.ศ.2567

7 ประเด็นหลัก

ร่วมผลักดัน ติดตาม จับตา
แก้ไข ไม่ปล่อยผ่าน

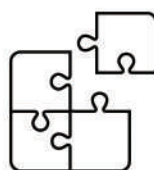

117,995

ผู้ร่วมสนับสนุนภารกิจ
จากทุกภูมิภาคทั่วประเทศ

43 ห้องเรียนสิทธิ

57 องค์กร

เครือข่ายความร่วมมือ

61

แถลงการณ์
สาธารณะ

1

ปฏิบัติการด่วน หยุดดำเนินคดีอาชญากรรม นำภาพ
พร้อมยกเลิกหรือแก้กฎหมายละเมิดสิทธิ
ในเสรีภาพการแสดงออกของประชาชน

18 ครั้ง
ร่วมประชุม
ผลักดันนโยบาย

ปฏิบัติงาน
ร่วมกับกลไก
สหประชาชาติ

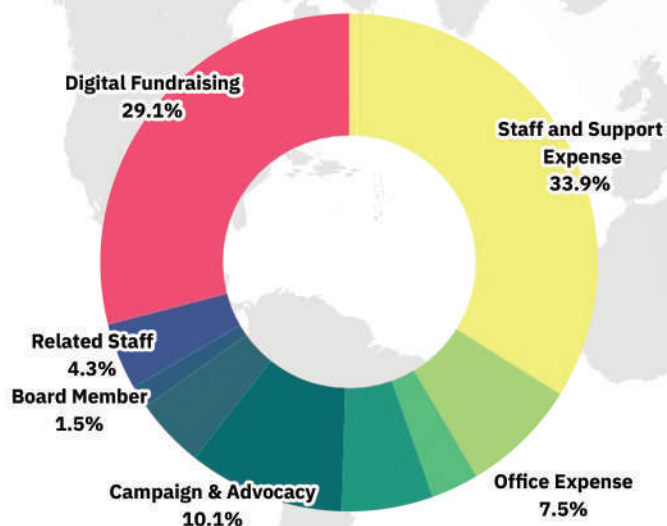
17 สถานทูต
ร่วมกิจกรรม

5.7 ล้าน
การเข้าถึง
บนโลกออนไลน์

งบที่ใช้ปี 2567

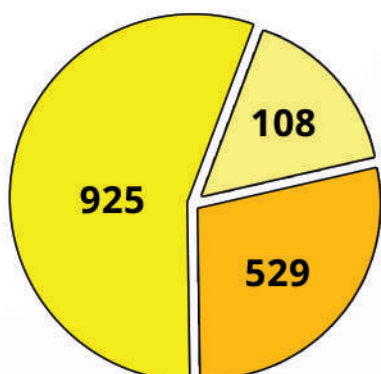

67.02 M (BATH)

จำนวนสมาชิก

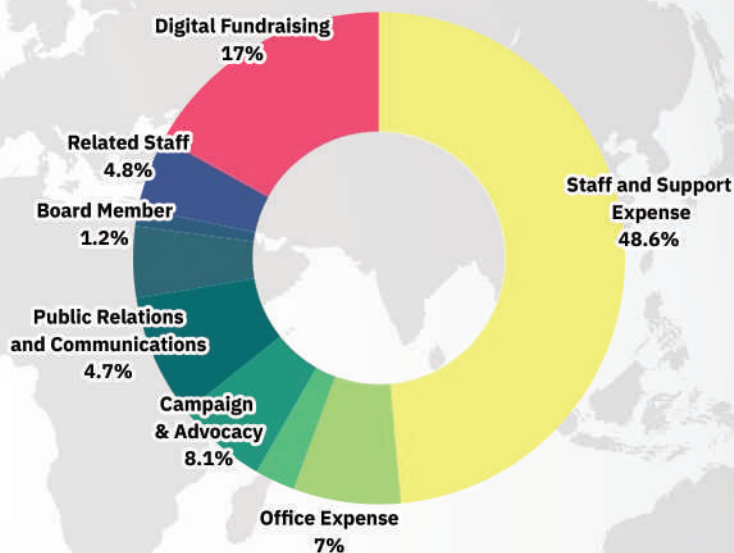
1,562 คน

เพิ่มขึ้นจาก 1,208 (+29.30%)

สมาชิกเด็ก 108 คน เยาวชน 529 คน

งบที่ได้รับปี 2568

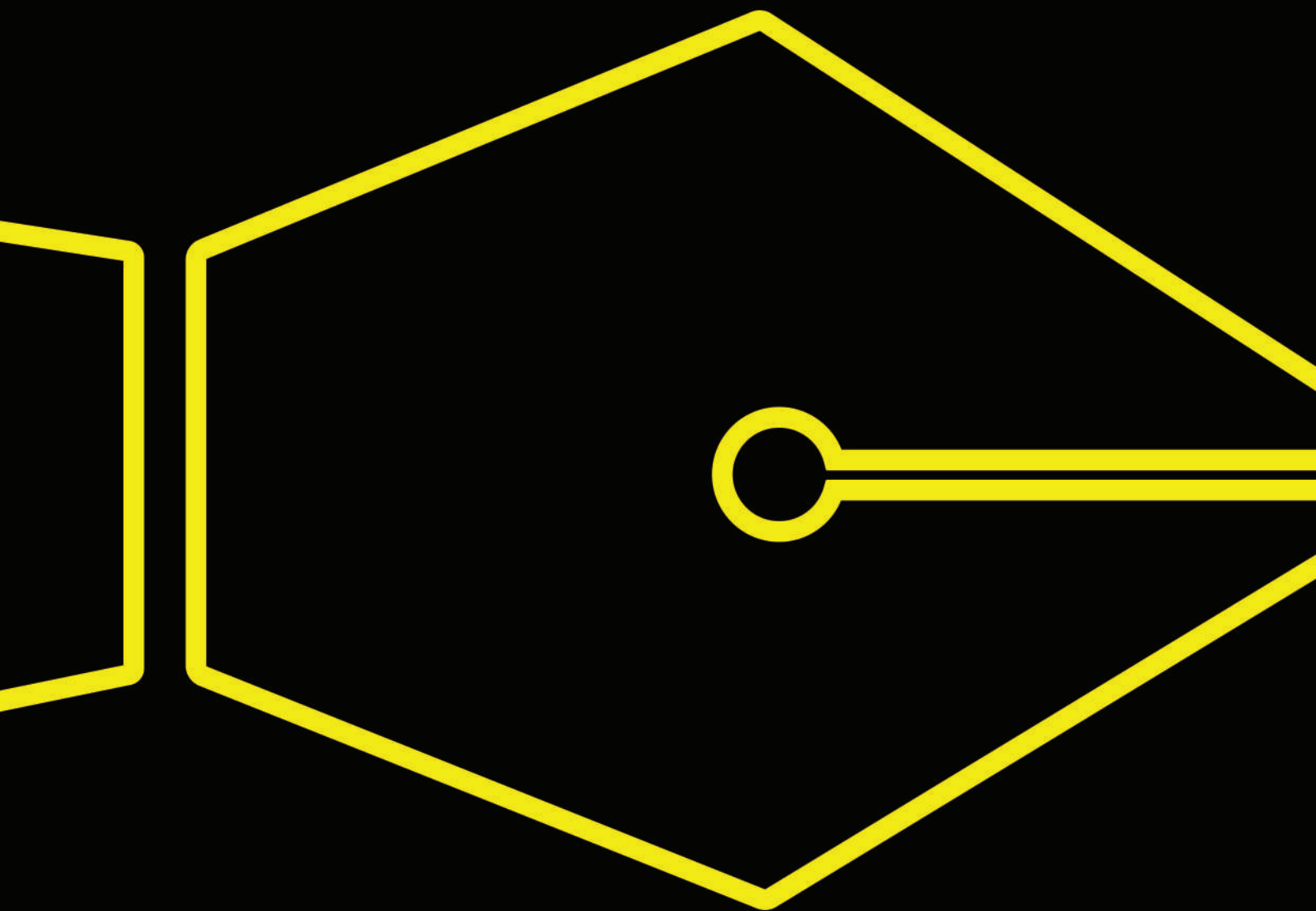

58.34 M (BATH)

ผู้บริจาคใหม่ 837 คน

เพิ่มขึ้นจาก 369 คน
(+126.82%)

ความสำเร็จ

- I แอมเนสตี้ฯ 4.0
โลกที่สิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องของทุกคน (5)
- II รื้อถอนภาพจำ เพื่อสร้างความเป็นธรรม
ในกระบวนการยุติธรรม (15)
- III สร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรม สำหรับทุกความคิดเห็น
ของผู้คนแตกต่างหลากหลาย (31)
- IIII เป็นส่วนหนึ่งของ “กันและกัน”
ในกระบวนการสร้างความเป็นธรรมและสันติภาพให้สังคม (36)

ภารกิจที่ยังไม่เสร็จสิ้น

- I ยุติโทษประหาร (42)
- II เฝ้าระวังกฎหมายควบคุมการรวมกลุ่มประชาชน
(ร่าง พ.ร.บ.การดำเนินกิจกรรมขององค์กร
ไม่แสวงหาผลกำไรฯ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง)

กอดโลกไว้โดยไม่ลืมดูแลรักษาหัวใจตัวเอง (44)

แอมเนสตี้ 4.0 โลกที่สิทธิมนุษยชน เป็นเรื่องของทุกคน

เมื่อมีการละเมิดสิทธิ
เราลุกขึ้นเรียกร้อง เมื่อมี
กฎหมายที่ไม่เป็นธรรม
เราผลักดันการเปลี่ยนแปลง
เมื่อมีผู้ถูกคุกคาม เรายืน
เคียงข้างปกป้อง

หัวใจสำคัญสำหรับการดำเนินงานของ
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
คือ การสร้างสังคมที่เคารพความแตกต่างหลากหลาย
และคุ้มครองสิทธิมนุษยชนสำหรับทุกคน ภายใต้
ยุทธศาสตร์การทำงานปี พ.ศ. 2565 – 2573
ซึ่งมุ่งมั่นมุ่งเน้นด้านเสรีภาพการแสดงออก และ
พื้นที่ของภาคประชาสังคม รวมทั้งการร่วมสร้างความ
เสมอภาค และการไม่เลือกปฏิบัติให้กับ
สังคมไทย

ในปี พ.ศ. 2567 ที่ผ่านมามีผู้ร่วมสนับสนุน
ภารกิจและการดำเนินงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์
เนชั่นแนล ประเทศไทย **มากกว่า 117,995 คน**
จากทุกภูมิภาคทั่วประเทศผ่าน 162 กิจกรรม ที่จัด
ขึ้นและให้การสนับสนุน ภายใต้เป้าหมายหลัก ดังนี้

- เรียกร้องให้มีการปล่อย
นักโทษทางความคิด ตาม
บทบัญญัติของแอมเนสตี้
อินเตอร์เนชั่นแนล ซึ่งระบุ
ว่า นักโทษทางความคิด
คือ บุคคลที่ถูกจับกุมคุมขัง
ด้วยสาเหตุทางการเมือง
ศาสนาหรือความเชื่อ หรือ
เป็นเพราะเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์
เพศ สีดผิว ภาษา สัญชาติ
สถานะสังคม สถานะทาง
เศรษฐกิจ ขาดกำเนิดหรือ
สถานะอื่น และเป็นบุคคลที่
ไม่เคยใช้หรือสนับสนุนวิธี
การรุนแรงแต่อย่างใด

- สร้างความมั่นใจว่ามีการพิจารณาคดีอย่างยุติธรรมและรวดเร็วแก่นักโทษทางการเมืองทุกคน
- ดำเนินการให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิต การทารุณกรรมและการกระทำที่ลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ต่อนักโทษและผู้ต้องหา ดำเนินการให้มีการหยุดการสังหารอันเนื่องมาจากความขัดแย้งทางการเมือง และ หยุดการกระทำที่ทำให้เกิด “การบังคับบุคคลให้หายสาบสูญ”

- รณรงค์เพื่อยุติการใช้ความรุนแรงต่อเด็กและสตรี
- รณรงค์ให้มีการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน
- สร้างความมั่นใจในการปกป้องคุ้มครองผู้ที่แสวงหาที่พักพิง ซึ่งเป็นผู้ที่เสี่ยงต่อการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนเมื่อถูกส่งตัวกลับประเทศ
- รณรงค์เรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
- ให้การศึกษาสิทธิมนุษยชนควบคู่กับการขยายความรู้ ทักษะ และศักยภาพด้านสิทธิมนุษยชนศึกษา

- ร่วมมือกับองค์กรพัฒนาเอกชนอื่น ๆ ทั้งในประเทศในภูมิภาค และระดับสากล รวมทั้งหน่วยงานรัฐบาล เพื่อสนับสนุนเรื่องสิทธิมนุษยชน
- สนับสนุนนโยบายของรัฐในการให้ความเคารพ ปกป้อง และคุ้มครองสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวาง

78% ของผู้เข้าร่วม
ห้องเรียนสิทธิ
แสดงความคิดเห็นว่า
มีความเข้าใจ
เรื่องสิทธิมนุษยชนมากขึ้น

✎ เคียงข้างร่วมเดินทาง
ไปกับเยาวชนและนักกิจกรรม
เพื่อให้ได้สื่อสารและสามารถ
ดำเนินงานด้านสิทธิมนุษยชน
ด้วยตนเอง

จากการดำเนินกิจกรรมห้องเรียนสิทธิมนุษยชนซึ่งจัดขึ้น 43 ครั้ง ใน 13 จังหวัด จนมีผู้เข้าร่วมไม่น้อยกว่า 78% แสดงความคิดเห็นว่า มีความเข้าใจเรื่องสิทธิมนุษยชนมากขึ้น นอกจากนี้ ยังมีเยาวชนจำนวน 50 คน จาก 11 แอมเนสตี้คลับ ที่กลายเป็นผู้นำในการดำเนินกิจกรรมถึง 15 กิจกรรม และอีก 90 คน ผ่านกระบวนการเรียนรู้การเป็นนักเคลื่อนไหว เพื่อสื่อสารความคิด เกาะติดสถานการณ์การละเมิดสิทธิเสรีภาพครอบคลุมทุกมิติทั้งสิทธิการแสดงออก การเมือง สังคม สิ่งแวดล้อม โดยสามารถยืนยันได้จากเรื่องราวที่ปรากฏเหล่านี้

1. มองออกไปให้นอกเหนือจากหลักการและข้อบัญญัติในตัวเลข เพื่อเรียนรู้ว่า สิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องใกล้ตัว

จุดเริ่มต้นจากการเป็นคนแปลกหน้าในห้องเรียนสิทธิมนุษยชน ซึ่งจัดโดยแอมเนสตี้ ประเทศไทย มาวันนี้ อุ๊ พิบูลย์ นักศึกษากฎหมายพื้นที่ปลายด้ามขวาน ได้กลายเป็นผู้ประสานงานหลักสำหรับ Amnesty Club กิจกรรมด้านสิทธิในมหาวิทยาลัย และร่วมเป็นสมาชิก Law Long Beach - กลุ่มนักกฎหมาย

อาสาเพื่อสิทธิมนุษยชนภาคใต้ ด้วยความเชื่อว่า เรื่องสิทธิ ไม่จำเป็นต้องเชี่ยวชาญมาจากการศึกษา คณะนิติศาสตร์ แต่สามารถเป็นสิ่งที่ทุกคนพูดถึง และแสดงออกได้อย่างปลอดภัย

“หัวใจสำคัญจากการร่วมกิจกรรมของแอม เนสตี้ฯ คือ การขยายวิสัยทัศน์และความรู้ด้านสิทธิ มนุษยชน ไม่ใช่เพื่อใช้มันอวดใคร แต่เพื่อให้เพื่อน รอบข้างเข้าใจว่า มันเป็นเรื่องใกล้ตัว เริ่มจากเปลี่ยน เราให้เรากลายเป็นคนปีศาจ อย่างน้อยก็ในวิชาที่ ได้เรียน ว่ากฎหมายที่เราเรียนอยู่และถูกบังคับใช้ ในประเทศนี้ มีที่มาอย่างไร คุ่มครองสิทธิเสรีภาพ เราขนาดไหนเพียงพอ เป็นธรรมแล้วหรือไม่ แล้วจะ เป็นไปได้ไหม หากเราแก้ไขให้มันทันสมัย”

สามารถพูดได้ว่า การเป็น สมาชิกและสนับสนุนกิจกรรม ของแอมเนสตี้ฯ อย่างต่อเนื่อง ทำให้มีส่วนตัดสินใจสมัคร และร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ กลุ่มนักกฎหมายอาสาเพื่อ สิทธิมนุษยชนภาคใต้ ด้วย ความสนใจและพร้อมจับตา ผลกระทบจากการใช้สอย เสรีภาพการแสดงออก ควบคู่ กับการติดตามเรื่องสิทธิ ของประชาชนในการกำหนด นโยบายสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็น ผลจากการได้ร่วมเรียนรู้ข้อ เท็จจริง เมื่อครั้งลงพื้นที่ จังหวัดระนอง ชุมพร ซึ่งเป็น พื้นที่ที่อยู่ภายใต้โครงการ ระเบียบเขตเศรษฐกิจภาคใต้ หรือ SEC

แม้ในตอนนี้อัฒมรับว่า ยังไม่แน่ใจ หากเรียนจบแล้ว จะสามารถช่วยเหลือหรือเป็น ส่วนหนึ่งของการทำงานด้าน สิทธิมนุษยชนมากนักน้อยเพียง ใด แต่สำหรับโอกาสที่เปิดขึ้น เขาสามารถเข้าถึงมันได้ เพื่อ อย่างน้อย ก็เป็นคำตอบให้กับ ตัวเองว่า สิทธิมนุษยชนล้วน เป็นเรื่องใกล้ตัว

2. ไปให้ถึงชายขอบในกรอบความเป็นไปได้ กับกลุ่มสนับสนุนสังคม ประชาธิปไตยที่เป็นธรรมและเท่าเทียม

กลุ่มสนับสนุนสังคมประชาธิปไตยที่เป็นธรรมและเท่าเทียม เกิดจากการรวมตัวของคนไม่เห็นด้วยกับความไม่เป็นธรรมและความไม่เท่าเทียมทางสังคม ดำเนินกิจกรรมผ่านการมีส่วนร่วมสนับสนุนทั้งด้านอุปกรณ์ เครื่องมือประกอบการเรียกร้องสิทธิ เนื้อหาวิชาการ และให้คำปรึกษาทางกฎหมาย โดยเฉพาะในพื้นที่ภาคเหนือและพื้นที่ห่างไกล ทั้งยังร่วมติดตามจับตาสถานการณ์การแสดงออกในรั้วมหาวิทยาลัย มีบทบาทสำคัญในการร่วมให้ความเห็น เพื่อป้องกันการแสดงออกที่ลุ่่มเสี่ยงถูกดำเนินคดีทางการเมือง

สิ่งที่แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย มีส่วนสนับสนุน คือการจัดกระบวนการด้านสิทธิมนุษยชน รวมทั้งมอบเครื่องมือ สื่อ และกระบวนการทำงานร่วมกับกลุ่มเป้าหมาย พร้อมผลักดันให้มีการขยายพื้นที่จัดกิจกรรมห้องเรียนสิทธิมนุษยชน เป็นผลให้เกิดห้องเรียนสิทธิมาแล้วไม่น้อยกว่า 20 ครั้ง รวมทั้ง ยังร่วมสร้างพื้นที่ปลอดภัยเพื่อพูดคุยหารือเรื่องสิทธิและการแสดงออกทางความคิดอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังเป็นพื้นที่ร่วมปฏิบัติการด่วนในทุกวาระที่มีโอกาสด้วย

กลุ่มสนับสนุนสังคมประชาธิปไตยที่เป็นธรรมและเท่าเทียม จึงกลายเป็นภาคีที่หยั่งรากในภูมิภาค และมีส่วนร่วมกับการดำเนินงานของแอมเนสตีฯ มาอย่างต่อเนื่อง โดยผู้ประสานงานหลักของกลุ่มให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

“แอมเนสตีฯ เป็นองค์กรที่ทำงานด้านสิทธิมนุษยชนอย่างเข้มข้น มีการดำเนินกิจกรรมและสนับสนุนเครือข่ายต่อเนื่อง ทำให้ช่วยเติมเต็มในจุดที่เรายังขาด รวมทั้งมีการดำเนินงานเพื่อสร้างการเปลี่ยนผ่าน เปลี่ยนแปลงทางนโยบาย ซึ่งไม่ต่างจากจุดยืนและการทำงานของพวกเรา จึงทำให้เมื่อไหร่ก็ตามที่เกิดผลกระทบจากการเรียกร้องทางนโยบาย หรือถูกโจมตี เราก็รู้สึกว่าได้รับผลกระทบหรือมีความรู้สึกร่วมด้วย แน่่อนว่าเราพร้อมจะหนุนเสริมการทำงานระหว่างกันเท่าที่สามารถทำได้ โดยเฉพาะการสนับสนุนกิจกรรม และข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของแอมเนสตีฯ”

3. ต้องไม่มีใครถูกแทนที่ด้วยคำว่า ‘พิเศษ’ บนโลกที่ทุกคนเท่าเทียม

เป็นเวลากว่า 2 ทศวรรษมาแล้ว ที่บางจังหวัดแถบชายแดนใต้มีการบังคับใช้กฎหมายพิเศษ ซึ่งต่างไปจากพื้นที่อื่น ๆ ในประเทศไทย (พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551 และ พระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. 2457) ภายใต้เงื่อนไขการจำกัด ควบคุม ตรวจสอบ ให้อำนาจจับกุมแก่เจ้าหน้าที่รัฐเพื่อควบคุมสถานการณ์ แม้จะทำให้การพูดคุยเรื่องสิทธิมนุษยชนถูกตีกรอบกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่นั่น ไม่ใช่อุปสรรคขัดขวางการดำเนินกิจกรรม “ห้องเรียนสิทธิ” โดยเฉพาะในจังหวัดยะลา ที่สมาชิกของแอมเนสตี้ฯ ได้ชักชวนกลุ่มเป้าหมายนักเรียนนอกระบบ นักศึกษา และเยาวชนมาร่วมพูดคุย โดยตัวแทนหลัก 2 คน ได้แก่ ‘บังยัง’ และ ‘บังหมัด’ กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

“ปัญหาหลัก ๆ ในบ้านเราคือ คำนึงกับการละเมิดสิทธิจนกลายเป็นเรื่องปกติ ทั้งการคุ้มครองบัตรประชาชนบ่อยครั้ง การบุกรุกตรวจค้นโดยไม่ต้องมีหมายศาล รวมถึงเรื่องสำคัญ คือ การบังคับเก็บดีเอ็นเอรายบุคคล”

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นโดยอ้างความปลอดภัย และง่ายต่อการระบุตัวผู้กระทำผิดหากมีเหตุความรุนแรง แต่กลับปราศจากความใส่ใจเรื่องสิทธิมนุษยชน กิจกรรมห้องเรียนสิทธิที่เกิดขึ้นทั้ง 5 ครั้ง ด้วยภาษามลายูตลอดปีที่ผ่านมาในจังหวัดยะลา จึงเป็นจุดตั้งต้นการพูดคุยเพื่อสื่อสารกันภายใน ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจด้านสิทธิมนุษยชน

“ในโลกที่ทุกคนเท่าเทียมกันแล้ว อาวุธที่ประชาชนจะสามารถมีได้ คืออาวุธทางปัญญา และเกราะเดียวของพวกเราคือเกราะภูมิคุ้มกันเมื่อเกิดการละเมิดสิทธิ ไม่ว่ารัฐจะมองการทำงานของเรายังคอยส่งเสริมสิทธิมนุษยชนในพื้นที่อย่างไร แต่กิจกรรมต่าง ๆ ที่พวกเราทำภายใต้การสนับสนุนของแอมเนสตี้ฯ คือ หนึ่งในกระบวนการสำคัญที่จะลดความขัดแย้ง”

คือคลังของเครื่องมือเคียงคู่ผู้ประสงค์ได้รับ

การดำเนินงานในรอบปีที่ผ่านมาของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ไม่เพียงสนับสนุนผู้คนแต่ยังส่งผลให้เกิดการพัฒนาเครื่องมือเพื่อสร้างการเรียนรู้สิทธิมนุษยชน 4 เครื่องมือ ทั้งบอร์ดเกมส์ การ์ดเกมส์ ไฟท์ทาร์สิทธิมนุษยชน บัตรตอบคำถามเขียนเปลี่ยนโลก 2024

นอกเหนือจากนั้น ยังจัดสรรทรัพยากรทุนเพื่อสนับสนุนสมาชิก ผ่านโครงการ Seed Fund สำหรับดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในประเด็นสิทธิมนุษยชน รวมทั้งสิ้น 6 กิจกรรม ได้แก่ Once Upon A Time กาลครั้งหนึ่งฉันเคยเป็นเด็ก (จังหวัดอุบลราชธานี), กิจกรรมเชียงใหม่ไฟร์ด, กิจกรรมISAANPRIDE 2024 - Proud to be Pride (จังหวัดขอนแก่น), โครงการ รำลึก 20 ปี ตากใบ ความทรงจำสู่ความยุติธรรมและนิทรรศการ “ลบไม่เลือน 20 ปี ตากใบ” (จังหวัดนราธิวาส), การอบรมเชิงปฏิบัติการ การเสริมสร้างสุขภาวะและความมั่นคงภายในสำหรับผู้ปฏิบัติงานด้านความเป็นธรรมทางสังคม (กรุงเทพมหานคร)

HUMAN RIGHTS ARE MY PRIDE

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

โดยหนึ่งในตัวแทนคณะผู้จัดงานเบิกบานเฟส กิจกรรมเพื่อสุขภาวะและจิตวิญญาณ ซึ่งได้รับการสนับสนุนส่วนหนึ่งจากโครงการ Seed Fund ให้ข้อมูลว่างานเยียวยาเป็นเรื่องสำคัญสำหรับนักกิจกรรม เพราะมีหลายคนต้องเผชิญความเจ็บปวดจากการแสดงจุดยืนและทวงถามถึงสิทธิเสรีภาพที่พึงได้รับ จนเกิดเป็นบาดแผลภายใน ที่เกิดจากความไม่ปลอดภัย-ไม่เป็นมิตรของสภาพแวดล้อม ทั้งทางสังคม การเมือง ตนจึงนำสิ่งที่ถนัดคือ งานเยียวยาภายใน และการส่งเสริมกำลังใจ/จิตวิญญาณ ผ่านพิธีกรรมสมัยใหม่ ที่ไม่ยึดโยงกับศาสนาใดศาสนาหนึ่งมาทำกิจกรรม เพื่อนำไปสู่ความเข้มแข็งของขบวนการเคลื่อนไหวแบบสันติในระยะยาว การได้รับสนับสนุนทรัพยากร (ผ่าน seed fund) ก็ค่อนข้างตรงตัว เพราะหมายถึงการเพาะบ่ม เพื่อตอบเป้าหมายในการเคลื่อนไหวเพื่อสร้างความเป็นธรรมทางสังคม

รวมทั้งกิจกรรมที่ตนทำนั้น ไม่ใช่งานตามกระแสหลัก หรืองานที่มีแหล่งทุนสนับสนุนมากนัก จึงมองหาทรัพยากรมาดำเนินงานยาก การสนับสนุนของแอมเนสตี้ฯ จึงเป็นโอกาสสำคัญให้ได้ทดลองทำกิจกรรม ประกอบกับที่มาของทุนสนับสนุนนั้น เกิดขึ้นจากการใช้เงินเรียไร ผสมกับแหล่งทรัพยากรอื่น ๆ จึงเห็นเป็นต้นแบบของการจัดการที่ดี ต้นแบบการจัดการและบริหารจัดการทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพ ทำให้พร้อมมีส่วนร่วม รวมทั้งเคียงข้างในฐานะสมาชิก

เพราะบ่อยครั้งที่ความเชื่อและทัศนคติเชิงลบ ถูกผลิตขึ้นจากความทรงจำในสายตา รวมทั้งประสบการณ์ร่วมของชีวิตซึ่งแต่ละบุคคลได้จดจำกับเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามา เช่นกันกับการดำเนินงานของแอมเนสตี อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ที่พบว่าป็นองค์กรที่ถูกระบุเป็น **“เป้าหมายระดับสูง” (high-value target)** ของปฏิบัติการโจมตีทางไซเบอร์ แต่การทำงานด้านสิทธิมนุษยชนของแอมเนสตีฯ ไม่เพียงเกิดขึ้นแค่ภารกิจเรียกร้องสิทธิ คุ่มครองเสรีภาพ ตัวอย่างสำคัญที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2567 ได้สะท้อนให้เห็นการทำงานทุกระดับ เพื่อสร้างสังคมที่เคารพความแตกต่างหลากหลาย และคุ้มครองสิทธิมนุษยชนสำหรับทุกคน ทั้งการสนับสนุนงานรณรงค์ด้านความหลากหลายทางเพศ จิตวิญญาณภายใน สิทธิความเป็นธรรมทางเพศและการทำแท้งปลอดภัย ควบคู่กับกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมสนับสนุนงานด้านสิทธิมนุษยชนอีกหลายประเภท เช่น กิจกรรม MOVIES THAT MATTER เนื่องในวัน

ผู้สูญหายสากล ซึ่งจัดฉายภาพยนตร์เรื่อง ดอยบอย (DOI BOY) ให้กับผู้สนใจได้ร่วมรับชม, งาน Spark of Freedom-Charity Dinner เพื่อระดมทุนและสนับสนุนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชนทั้งภายในประเทศและทั่วโลก พร้อมจุดประกายความเชื่อมั่นในพลังแห่งการเปลี่ยนแปลง ซึ่งมีผู้สนใจเข้าร่วม 133 คน, งาน ‘Rights Inspired by You’ เนื่องในวันสิทธิมนุษยชนสากล เพื่อส่งต่อเรื่องราวการดำเนินงานด้านสิทธิในหลากหลายแง่มุมสู่คนทุกคนผ่านบูธและกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งมีผู้เข้าร่วม 108 คน รวมถึงกิจกรรม Amnesty Regional Meet Up ที่ทำกับสมาชิก เพื่อสร้างความเข้าใจเรื่อง พ.ร.บ.นิรโทษกรรมประชาชน จำนวน 2 ครั้งด้วย

เพราะแอมเนสตีเชื่อว่า แม้คนเราจะเกิดมาในฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมไม่เท่ากันแต่ทุกคนมีสิทธิมีเสียงในฐานะมนุษย์คนหนึ่งเท่า ๆ กัน

รื้อถอนภาพจำ

เพื่อสร้างความเป็นธรรม

ในกระบวนการยุติธรรม

จดหมายจาก
ผู้เสียหาย

24 มิถุนายน 2475

กรมศป. ศ. 92

งานพิเศษแปลงสภาพรถ

ระดมประชาชนไทย

9 2

แม้ในรอบสองปีที่ผ่านมา ประเทศไทยจะได้ให้การต้อนรับรัฐบาลใหม่ ภายใต้การนำของพรรคเพื่อไทย แต่สถานการณ์ของผู้ต้องหา-ผู้ต้องขังจากคดีทางการเมือง ยังไม่มีทีท่าลดลง ทั้งยัง ปราศจากแนวโน้มบาชัดเจนจากการติดตามอย่างใกล้ชิดของภาคี

ปฏิบัติงานแอมเนสตีฯ พบว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2563 - 2567 มีประชาชนที่ถูกดำเนินคดีจากสถานการณ์ชุมนุม และการแสดงออกทางการเมือง ไปแล้ว 1,960 คน ใน 1,311 คดี สำหรับปี 2567 ตลอดทั้งปี มีคดีความเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 47 คดี ปัจจุบัน มีผู้ถูกคุมขังในเรือนจำ จากการ

FREERATSADON
ฟรีเรตสดอน

แสดงออกทางการเมือง หรือมีมูลเหตุเกี่ยวข้องกับการเมือง
จำนวนอย่างน้อย 47 คน* ทำให้ปฏิเสธไม่ได้ว่า เกิดผู้ต้องหา
จากคติทางความคิดและการเมืองอยู่เสมอ

ซึ่งหนึ่งในข้อเรียกร้องทางนโยบายภายใต้การดำเนินงานของ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย คือ **ปล่อยนักโทษทางความคิด** รวมทั้งจากสถานการณ์ปัจจุบันคือการสนับสนุนให้มีกฎหมาย **"นิรโทษกรรมประชาชน"** แม้จะยังไม่ได้รับการตอบรับจากผู้กำหนดนโยบาย แต่ได้ทำให้เกิดการตั้งคำถามถึงความเป็นธรรมในกระบวนการพิจารณาคดี หรือการบังคับใช้กฎหมายเกิดขึ้นแล้วอย่างต่อเนื่อง จนมีประชาชนถึง 35,905 คน ร่วมลงชื่อสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมฉบับประชาชน และมีส่วนร่วมร่วมกับกิจกรรมอื่นๆ ที่จัดขึ้น ตัวอย่างเช่น การจัดกิจกรรม Free Ratsadon on the Road x Amnesty People ใน 4 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ อุบลราชธานี ขอนแก่น และสงขลา โดยมีผู้เข้าร่วมรวม 522 คน ตลอดจนได้รับการสนับสนุนแคมเปญออนไลน์ ผ่านกิจกรรมเขียนจดหมายถึงเพื่อนในเรือนจำ เพื่อร่วมยืนหยัดเคียงข้าง ให้กำลังใจผู้ถูกละเมิดสิทธิ

นอกจากนั้น ยังร่วมสนับสนุนเยาวชน-นักกิจกรรมให้เป็นส่วนหนึ่งของการประชุมระดับนานาชาติ เพื่อผลักดันข้อเรียกร้องทางนโยบาย เช่น งานประชุมคณะกรรมการต่อต้านการทรมานแห่งสหประชาชาติ และต่อไปนี้เป็นตัวอย่างเรื่องราวที่เกิดขึ้นในรอบปี

หลังจากได้อ่านจดหมาย
จากโครงการ
Free Ratsadon แล้ว
รู้สึกกำลังใจขึ้นมา

lmu

รื้อถอน โดยการใช้สารสนและเสียง เคียงข้างผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม

ด้วยการทำงานเพื่อยืนหยัด เคียงข้าง และเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อให้กำลังใจผู้อยู่ในเรือนจำ 35 คนใน 10 เรือนจำทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. 2567 ควบคู่กับการส่งจดหมายและโปสการ์ดถึงผู้ต้องขังคดีทางการเมืองทั้งสิ้น 12,000 ฉบับ ที่เกิดขึ้นภายใต้แคมเปญฟรีราชฎ (Free Ratsadon) เพื่อเพิ่มอัตราการสื่อสารระหว่างกันอย่างต่อเนื่องให้เห็นตัวตน ความสำคัญ ของบุคคลที่ได้รับผลกระทบจนถูกดำเนินคดีสู่โลกภายนอก จดหมายจึงกลายเป็นทั้งเครื่องมือและสื่อกลางสำคัญ ซึ่งเชื่อมร้อยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ถูกคั่นกลางด้วยรั้วและกำแพงอย่างแนบแน่น

12,000
ฉบับ

จดหมายถึงผู้ต้องขังคดีความทางการเมืองที่ถูกส่ง
ภายใต้แคมเปญ Free Ratsadon

49
ฉบับ

จดหมายตอบกลับจากเพื่อนผู้ต้องขัง
ในเรือนจำ

10
เรือนจำ

ที่จดหมายจากทุกคน
เดินทางไปถึงมือผู้ต้องขัง

"อ่านทุกฉบับ และขอบคุณทุก ๆ คนที่ช่วยกันเขียนจดหมายมา
อ่านแล้วรู้สึกว่าเขายังไม่ลืมเรา คิดว่าเขาคงจะไม่ลืมแหละ ก็โทษตั้ง 50 ปี
เดี๋ยวก็จะได้ออกไปเจอกันแล้ว 50 ปี ไม่นานหรอก อะไรก็เป็นไปได้"

บัสบาส

"เนื้อหาส่วนใหญ่พูดให้กำลังใจ ผมได้รับเยอะ เวลาอ่านก็รู้สึกเขิน
ไม่คิดว่าจะมีคนให้กำลังใจคนที่ไม่มีชื่อเสียงอะไรแบบผม
เพื่อนที่อยู่ข้างในเห็นก็แซว ว่าผมเป็นคนดังหรืออะไรแบบนี้
ผมไม่รู้จะขอบคุณยังไงที่ยังนึกถึงกัน"

ฐาปนา

"พอได้อ่านเนื้อหา ก็ทำให้รู้สึกมีกำลังใจขึ้น จิตใจจากที่ท้อ
ก็ทำให้มีความหวังให้มีแรงที่จะอยู่สู้ต่อขึ้นมาบ้าง วันนี้คลองเปรม
มีการปล่อยตัวผู้ต้องขังที่ได้รับอภัยโทษเช็ดสุดท้าย
พอเห็นคนอื่นได้ปล่อยตัว หนูก็อยากได้รับการปล่อยตัวด้วย"

แม็กกี้

A photograph of a truck decorated with red tinsel, red lanterns, and Hello Kitty plush toys. A white sign with red Thai text is mounted on the truck. The text on the sign reads: 'ร่วมสังเสียด', 'ปล่อยเพื่อนเรา', '.นิรโทษกรรม.', 'ผู้ถูกกล่าวหา.และ', 'นักโทษทางการเมือง'.

ร่วมสังเสียด
ปล่อยเพื่อนเรา
.นิรโทษกรรม.
ผู้ถูกกล่าวหา.และ
นักโทษทางการเมือง

ร่วมผลักดันร่าง พ.ร.บ.นิรโทษกรรมประชาชน
เพื่อยุติคดีทางการเมืองต่อประชาชน
ที่เกิดจากการใช้สิทธิในเสรีภาพ
การแสดงออกและการชุมนุมโดยสงบ

เพราะแพ้นทางการเมืองการปกครองของสองยุคสมัย
ที่ไม่ต่างกัน นับจากรัฐบาลทหารของ พลเอกประยุทธ์
จันทร์โอชา รัฐบาลพลเรือน ที่มีพรรคเพื่อไทยเป็น
แกนนำ กลายเป็นยุคแบ่งบานของการดำเนินคดีต่อ
ประชาชนผู้ออกมาแสดงความคิดเห็นทางการเมือง
เป็นจำนวนสูงสุดในประวัติศาสตร์ ความขัดแย้งและ
กระแสการชุมนุมประท้วง เป็นผลให้มีผู้ได้รับผลกระทบ
ที่ต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมถึง 1,311 คดี*

เครือข่ายนิรโทษกรรมประชาชนจึงเกิดขึ้นจากการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคประชาสังคม รวมถึง แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย เพื่อจะเสนอทางออกของปัญหาสิทธิเสรีภาพ ด้วยการยุติการดำเนินคดีจากการแสดงออกและการชุมนุมทางการเมืองตลอด 20 ปีที่ผ่านมา ซึ่งสาระสำคัญคือ นิรโทษกรรมให้ **“ทุกคดี”** ตั้งแต่รัฐประหาร ปี พ.ศ. 2549 ทั้งคดีความผิดตามประกาศและคำสั่ง คณะรักษาความสงบแห่งชาติ, คดีพลเรือนที่ถูกดำเนินคดีในศาลทหารตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ, คดีตามฐานความผิดในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112, คดีตามฐานความผิดในพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548, คดีตามฐานความผิดใน พ.ร.บ.ออกเสียงประชามติร่างรัฐธรรมนูญ 2559 หรือสามารถกล่าวได้ว่า ครอบคลุมประชาชน **“ทุกสี ทุกฝ่าย”** โดยได้ยื่นริเริ่มเข้าชื่อร่างพระราชบัญญัติ นิรโทษกรรมประชาชน ต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2567

จากนั้น เครือข่ายนิรโทษกรรมประชาชน จึงได้มีการรณรงค์เพื่อให้ประชาชนรับทราบหลักการเนื้อหา และมีส่วนร่วมด้วยวิธีเข้าชื่อเสนอกฎหมายผ่านหลากหลายกิจกรรม รวมทั้ง Free Ratsadon on the Road x Amnesty People ซึ่งสามารถรวบรวมลายมือชื่อผู้สนับสนุนกฎหมายดังกล่าวได้ถึง 35,905 รายชื่อจากการจัดกิจกรรมสาธารณะ 41 ครั้ง และตั้งจุดรวบรวมลายมือชื่อ 107 จุด แม้ปัจจุบัน การผลักดันกฎหมายนิรโทษกรรมประชาชนยังไม่เป็นที่สิ้นสุด เนื่องจากเกิดความล่าช้าในกระบวนการพิจารณา (Delay Tactics) และมีอุปสรรคทางกลไกนิติบัญญัติ โดยเฉพาะการอภิปรายหรือลงมติในเนื้อหาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนิรโทษกรรมคดี 112

สำหรับเรื่องนี้ หนึ่งในผู้ได้รับผลกระทบจากการดำเนินคดีเกี่ยวกับการเมืองอย่าง **ณัฐ ณัฐชนน** ให้สัมภาษณ์ ภายหลังจากที่เจ้าตัวเพิ่มได้รับอนุญาตให้ประกันตัวในชั้นศาลอุทธรณ์ว่า

“เราไม่ได้คาดหวังว่านิรโทษกรรมเป็นจุดสุดท้าย แต่เราอยากให้เกิดการเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลง ทั้งรัฐธรรมนูญใหม่ และการพิจารณาคดีทางการเมืองที่เป็นธรรม เพราะความยากของการเป็นนักกิจกรรมทางการเมือง คือต้องเผชิญความเสี่ยงที่ออกมาเคลื่อนไหว แน่นอนว่าการเปลี่ยนแปลงไม่อาจเกิดขึ้นได้ หากมีผู้คนหล่นหายไปทุกวันจากการถูกกลั่นแกล้งดำเนินคดี ถูกลือคแบลลือคบาอยู่อย่างนี้ แล้วสถานการณ์ที่เราเจอปัจจุบัน เหมือนดูคล้ายว่าเรามีรัฐบาลที่มาจากทางเลือกตั้ง แต่ก็เลวร้ายไม่ต่างจากตกอยู่ภายใต้รัฐบาลทหาร ในมุมมองของผม แอมเนสตี้ฯ จึงเป็นเครือข่ายคนสำคัญที่เข้าใจเรื่องนี้ และพร้อมสนับสนุนช่วยเหลือพวกเราได้เป็นอย่างดี ทั้งจากแคมเปญของพวกเขาเอง และการร่วมกับภาคประชาสังคมอื่น”

ขณะที่หนึ่งในสมาชิกของครอบครัวของผู้ต้องขังทางการเมืองเองก็เห็นด้วยกับการผลักดัน พ.ร.บ.นิรโทษกรรมประชาชนเพื่อยุติคดีทางการเมืองต่อประชาชน “ร่างกฎหมายฉบับนี้ ไม่ใช่แค่การปฏิรูปกฎหมาย แต่ยังช่วยคืนศักดิ์ศรีให้กับผู้ที่ถูกดำเนินคดีอย่างไม่เป็นธรรม และป้องกันไม่ให้ครอบครัวต้องแตกแยก เพียงเพราะพวกเขาถูกล้าพูดความจริง”

อย่างไรก็ตามจากกระบวนการเสนอกฎหมายภายใต้รัฐธรรมนูญ ที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วม แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า แม้ร่างกฎหมายของประชาชนจะผ่านการรับรองของนายกรัฐมนตรี จนได้เข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรนั้น มักถูกปรับปรุงแก้ไข และต้องไปทำงานร่วมกับหน่วยงานภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ จนกลับตาลปัตรไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์แรกของการริเริ่มให้มีกฎหมาย รวมทั้งต้องเผชิญกับแรงต้าน และแรงเสียดทานทางสังคม-การเมือง อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงทำให้การผลักดันร่าง พ.ร.บ.นิรโทษกรรมประชาชนฯ ยังจำเป็นต้องร่วมกันติดตาม จับตา และมีส่วนสนับสนุนจากทุกภาคส่วนอยู่ตลอดเวลาอย่างใกล้ชิดต่อไป

รื้อถอน ด้วยการเพิ่มช่องทางและพื้นที่ในการขยายผล เมื่อผู้คนถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพ

“เหมือนประเทศนี้ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าพื้นที่ปลอดภัย ถ้าทำอะไรแล้วมักจะถูกบอกว่า ไปแสดงออกอย่างสร้างสรรค์เท่านั้นสิ” ประสบการณ์ของ ปิ๊ นิราพร ถูกเผยแพร่ในรายงาน ‘อันตรายเกินกว่าจะเป็นตัวเอง’ ซึ่งระบุถึงการใช้ความรุนแรงในโลกดิจิทัล เพื่อปิดปากนักกิจกรรมสตรีและผู้มีความหลากหลายทางเพศในประเทศไทย เธอเป็นหนึ่งในหลายคนที่ถูกรัฐจับตา ติดตาม คุกคาม ด้วยการใช้เพกาซ์สสพายแวร์เฝ้าดูพฤติกรรมทางดิจิทัล จนนำมาสู่ความเปลี่ยนแปลง จนทำให้ต้องยุติบทบาทการเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชน

นิราพร ได้รับเลือกให้ร่วมกิจกรรม Digital Rights Champion ซึ่งจัดโดยแอมเนสตี้ฯ เพื่อแลกเปลี่ยนพูดคุยกับตัวแทนเยาวชนจากหลากหลายประเทศ พร้อมกับตกเป็นผู้ต้องหาคดีทางการเมืองช่วงที่มีเยาวชนมากกว่า 300 คน ถูกผลักให้อยู่ในสถานะเดียวกัน แม้จะรู้ตัว แต่การเฝ้าจับจ้องจากรัฐสร้างความหวาดระแวงให้เธออยู่ตลอด รวากับว่านั่นคือ การติดตามครั้งเดียว แต่สนใจตลอดไป กระทั่งปัจจุบัน ซึ่งเธอพ้นช่วงวัยจากรัฐสถาบันการศึกษาไปแล้ว ก็ยังไม่เป็นที่มั่นใจ “ไม่รู้เลยว่าไอ้เพกาซ์สมันยัง Active อยู่ไหม”

เรื่องราวของนิราพร ได้รับการเผยแพร่อย่างแพร่หลาย ทั้งในและต่างประเทศ จนกลายเป็นหลักฐานเชิงประจักษ์เพื่อย้ำเตือนให้เจ้าหน้าที่รัฐระมัดระวังพฤติกรรมมิชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งยังคอยย้ำเตือนถึงความปลอดภัยทางดิจิทัลกับผู้คนในสังคม หากนับเฉพาะวันเปิดตัวรายงาน “Make it safe online อันตรายเกินกว่าจะเป็นตัวเอง” ซึ่งเรื่องราวของเธอปรากฏอยู่ และเธอยังได้เป็นตัวแทนเข้าร่วมงานประชุม Asia Pacific Regional Internet Forum ซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับการอภิปรายระดับภูมิภาค ที่กรุงไทเป ประเทศไต้หวัน เพื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ที่กรุงเจนีวา ด้วย

(สแกนอ่าน) อันตรายเกินกว่าจะเป็นตัวเอง
: BEING OURSELVES IS TOO DANGEROUS

เปิดตัวรายงาน Make it safe online
อันตรายเกินกว่าจะเป็นตัวเอง
ซึ่งมีผู้เข้าร่วมกิจกรรม 70 คน
รวมทั้งตัวแทนสถานทูต 10 ประเทศ

แอมเนสตี้ฯ ร่วมประชุมกับ Meto Platforms, Inc.
บริษัทเอกชนผู้ให้บริการแพลตฟอร์ม Social Media
หลังจากการเปิดตัวรายงานอันตรายเกินกว่าจะเป็นตัวเอง
เพื่อหารือแนวทางการแก้ไขปัญหา สืบเนื่องจากการ
คุกคามนักกิจกรรมผู้มีความหลากหลายทางเพศในโลกออนไลน์

The Story of a
Youth Activist in
Thailand

ขณะที่ พายุ บุญโสภณ หนึ่งในผู้ได้รับผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงในการสลายการชุมนุม ‘ม็อบราษฎรหยุด APEC ปี 2565’ จนต้องสูญเสียการมองเห็นไปหนึ่งข้าง กล่าวถึงเหตุการณ์เลวร้ายที่ผ่านไปในชีวิตว่า “การต่อสู้ของตนจะเป็นเครื่องพิสูจน์กระบวนการยุติธรรมภายในประเทศว่าเป็นที่พึ่งหรือกลายเป็นเครื่องมือของผู้บังคับใช้กฎหมายไปแล้ว”

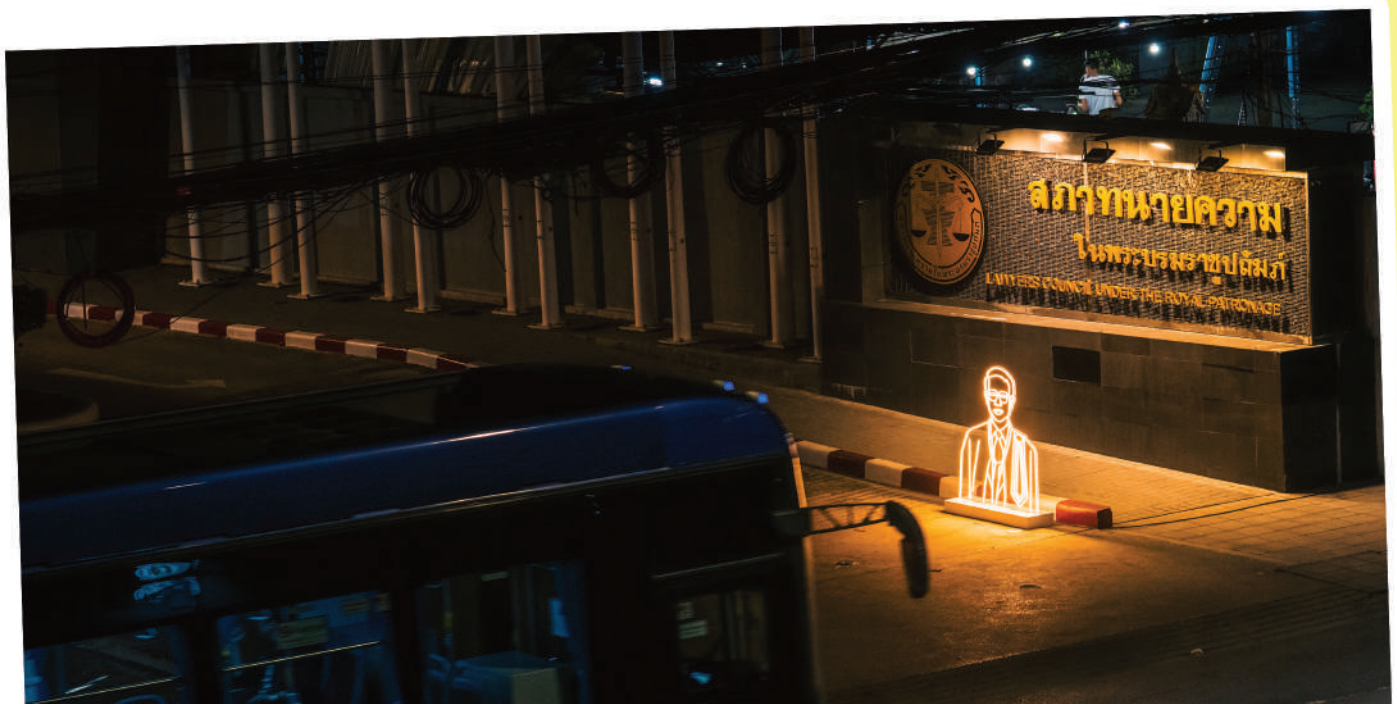
เมื่อมีเหตุร้ายขึ้น ทำให้ผู้คนสื่อสารถึงเหตุการณ์และตัวเขามากขึ้น จนเขาตั้งปณิธานในการกลับมาเคลื่อนไหวอีกครั้ง แต่เพื่อไม่ให้เกิดความรุนแรงต่อคนที่เรียกร้องสิทธิอีก โดย พายุ ได้มีส่วนร่วมในงานประชุมคณะกรรมการต่อต้านการทรมานแห่งสหประชาชาติ ณ กรุงเจนีวา รวมทั้งเรื่องราวของเขาถูกบรรจุในรายงานคู่ขนาน (Shadow Report หรือ

Alternative Report) เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน (Committee Against Torture – CAT) ซึ่งเป็นกลไกในการตรวจสอบการทรมาน การกระทำที่บุคคลสูญหาย การลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี ที่ประเทศไทยเคยลงนามและให้สัตยาบันไว้ แต่กลับไม่ได้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด แม้จะประกาศใช้ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำที่บุคคลสูญหายฯ มาตั้งแต่ปี พ.ศ.2566

เพราะจากกรณีที่เกิดขึ้นกับพายุ แสดงให้เห็นชัดเจนว่า มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยไม่สอดคล้องและไม่เพียงพอสำหรับป้องกันการทรมานและการกระทำที่โหดร้าย โดยเฉพาะการกระทำที่เกิดขึ้นด้วยน้ำมือของเจ้าหน้าที่รัฐ

กระทั่งปลายปี พ.ศ. 2567 คณะกรรมการต่อต้านการทรมาน
แห่งสหประชาชาติ ได้พิจารณารายงานสถานการณ์คู่ขนาน
ในการประชุม สมัยที่ 2148 และ 2151 ซึ่งจัดขึ้นในวันที่ 5 และ
6 พฤศจิกายน 2567 จนมีท่าทีแสดงความกังวลถึงช่องว่าง
ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการ
กระทำให้บุคคลสูญหายฯ จากหลายกรณี รวมทั้งความรุนแรง
ที่เกิดขึ้นกับพายุ เรืองกฎหมายพิเศษในจังหวัดชายแดนใต้
อุปสรรคด้านขั้นตอนของการส่งจดหมายถึงผู้ต้องขังในเรือนจำ
รวมไปถึงการคุมขังด้วยมาตรา 112

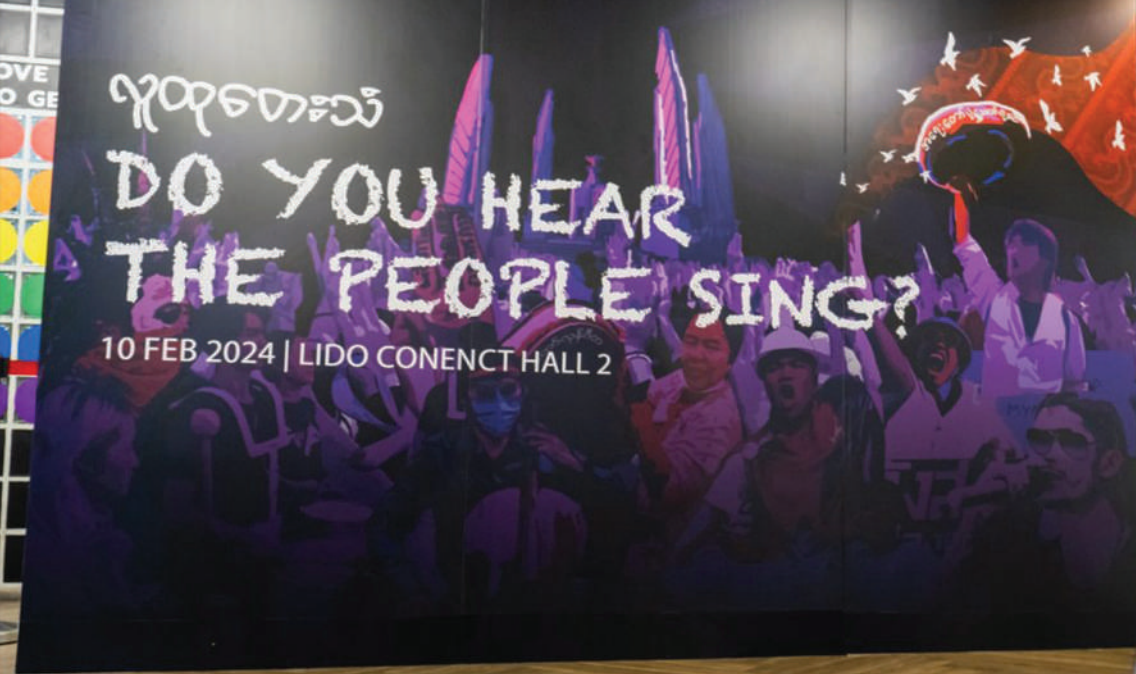
เจอกันกับความทรงจำที่รัฐหลงลืมในคดีตากใบ ซึ่งหมดอายุความลงไปแล้วเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2567 แต่ทุกฉากของการกระทำ กลายเป็นภาพจำจนยากจะลบเลือนสำหรับ มามะริกะห์ ชาวอำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส ผู้อยู่ร่วมตลอดเหตุการณ์ เขาเป็นคนที่ถูกโดนทั้งหมัดเท้า แล้วถูกปิดตาพาไปค่ายอิงคยุทธบริหาร ต่อมาก็เป็นหนึ่งในประชาชนผู้มิตติเตศวรกาลเวลาผ่านไปจากเคยหนุ่มใหญ่ กลายเป็นผู้อยู่ในข่ายได้รับเบี้ยผู้สูงอายุ เขายังจำได้ดี เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2547 ตั้งใจเพียงจะไปร่วมสังเวยการณ์ ไม่ได้ไปเพื่อประท้วง เนื่องจากได้ยินมาว่ามีการจับตัวชุดรักษาความปลอดภัยหมู่บ้าน จนเมื่อเข้าถึงพื้นที่แล้วยืนฟังอยู่ไม่นาน ก็เกิดเหตุยิงมาจากเจ้าหน้าที่ มามะริกะห์เล่าว่า “เขายิงแนวราบ ไม่ได้ยิงขึ้นฟ้า เราหมอบลงทันทีแล้วคลานลงน้ำ”

มหากาพย์สถานการณ์ดังกล่าวดำเนินไปโดยไร้ร่องรอยผู้รับผิดชอบ หรือแม้แต่คำขอโทษจากผู้มีอำนาจ และเจ้าหน้าที่รัฐ ขณะที่ แอมเนสตี้

อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย ได้มีความพยายามจัดกิจกรรมพาสื่อมวลชนลงพื้นที่ คาบเกี่ยวระหว่างปี พ.ศ. 2566 - 2567 จนทำให้เรื่องตากใบถูกพูดถึงในสังคมอีกครั้ง มามะริกะห์ กล่าวในงานประกาศผล และพิธีมอบรางวัลสื่อมวลชนเพื่อสิทธิมนุษยชนในช่วงหนึ่งว่า

“ที่ผ่านมา ผมไม่กล้าพูดถึงเรื่องนี้เลยเพราะกลัว แต่ขอบคุณแอมเนสตี้ฯ ที่ชวนสื่อไปหาขอบคุณสื่อทุกคนที่ไม่ปล่อยให้เรื่องตากใบเงียบ และทำให้สังคมเข้าใจ เพราะชาวบ้านต้องการความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในประเทศเรามากกว่านี้”

บทเรียนที่ไม่เคยถูกจารึกนี้สำหรับหนึ่งในผู้เผชิญภัยไม่คาดคิดอย่าง มามะริกะห์ เชื่อว่า อย่างน้อยก็ให้ประสบการณ์ เพื่อเตือนสติเจ้าหน้าที่ ที่จะต้องมาทำงานต่อ ให้มีการศึกษาวัฒนธรรม และเคารพความแตกต่างหลากหลายของผู้คน ซึ่งอาศัยบนผืนแผ่นดินเดียวกัน

ไม่เพียงเคียงข้างผู้ได้รับผลกระทบจากความไม่เป็นธรรมในประเทศเท่านั้น เมื่อแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการจัดกิจกรรม **Do You Hear The People Sing ?** เพื่อรำลึก 3 ปี ของการรัฐประหารในประเทศเมียนมา เมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2567 ภายในงานพยายามเสนอเนื้อหาผ่านบทเพลง เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลเมียนมายุติความรุนแรงต่อประชาชน และยังส่งเสียงถึงทางการไทยให้เป็นพื้นที่ปลอดภัยในการช่วยเหลือเด็กเยาวชนและผู้หนีภัยสงคราม อย่างไม่ทำร้ายซ้ำเติมด้วย

ขณะเดียวกัน นักกิจกรรมแอมเนสตี้ คลับ 4 แห่ง ได้จัดกิจกรรมเพื่อร่วมแสดงออกยืนหยัดเคียงข้างในประเด็นครบรอบ 35 ปี เกียนอันเหมิน เพื่อยืนหยัดและยืนยันว่าการต่อสู้ของประชาชนผู้ไม่ยอมจำนนและกล้าหาญ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นพื้นที่ใด จำเป็นต้องได้รับการกล่าวขาน

แคมเปญ Write for Rights
: เขียน เปลี่ยน โลก 2024
ผู้สนใจร่วมรณรงค์ ^๕
63,730 ครั้ง
(ทั้งลงลายมือชื่อ และเขียนโปสการ์ด)

สร้างสภาพแวดล้อม ที่เป็นธรรม สำหรับทุกความคิดเห็น ของผู้คนแตกต่างกันหลากหลาย

แก้ไข พ.ร.บ.ชุมนุม ไม่ควบคุมประชาชน

 เพราะเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและการสมาคม เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานตามหลักการสิทธิมนุษยชน การชุมนุมไม่ใช้การก่อสงคราม ตลอดระยะเวลาการดำเนินงานที่ผ่านมาของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ไม่เพียงเฝ้าระวัง จับตา ร่วมแก้ปัญหา แต่ยังมีการบันทึกรายละเอียดข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น จากการชุมนุมของประชาชน จนนำไปสู่ความร่วมมือเพื่อพัฒนาระบบรายงานสถานการณ์การชุมนุมสาธารณะในประเทศไทย (MOB Data) ซึ่งทำให้เกิดอาสาสมัครผู้สังเกตการณ์ชุมนุมมากถึง 50 คน ทั่วประเทศ ต่อเนื่องไปจนการเป็นส่วนสำคัญ ที่จะคอยทวงถาม ติดตาม “การปฏิวัติทางกฎหมาย” ผ่านการเรียกร้องให้แก้ไข พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 พร้อมออกกิจกรรมรณรงค์ **“Protest for Tomorrow”** แก้ไขพ.ร.บ.ชุมนุม ไม่ควบคุมประชาชน

สืบเนื่องจากสถานการณ์ความรุนแรงในการสลายการชุมนุม ซึ่งรูปแบบที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การใช้กระสุนยางยิงใส่ผู้ชุมนุมถึง 125 ครั้ง ตลอดระยะเวลา 4 ปีที่ผ่านมา ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บจากความรุนแรงในการชุมนุมอย่างน้อย 604 คน รวมทั้งเกิดการติดตาม ควบคุมตัว ฟ้องร้องดำเนินคดีเมื่อสถานการณ์คลี่คลาย นับสำคัญของการดำเนินคดีนั้น เป็นไปในลักษณะ “เหมารวม” ไม่สอดคล้องกับบริบทหน้าที่ของบุคคลผู้มาร่วมชุมนุม จนกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเด็กและเยาวชน เป็นผลให้มีเด็กเยาวชน 286 ราย ถูกดำเนินคดี จากการออกมาใช้สอยสิทธิเสรีภาพ

เนื้อหาสาระสำคัญที่ แอมเนสตี้ฯ มุ่งเน้นให้มีการแก้ไขในพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 ประกอบด้วย

- รัฐควรมีความรับผิดชอบ โดยต้องประกันให้มีการคุ้มครองสิทธิในเสรีภาพการชุมนุม โดยเฉพาะการคุ้มครองความปลอดภัยของผู้ที่ชุมนุมสาธารณะ
- การกำกับดูแลเสรีภาพในการชุมนุม หน่วยงานของรัฐต้องไม่เลือกปฏิบัติต่อบุคคลหรือกลุ่ม ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด อีกทั้งต้องปฏิบัติตามพันธกรณีด้านกฎหมายของตน และควรรับผิดชอบต่อข้อผิดพลาดใดๆ ทั้งในขั้นตอนเชิงปฏิบัติหรือเชิงข้อเท็จจริง
- การชุมนุมไม่จำเป็นต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ล่วงหน้า เรื่องแจ้งการชุมนุมเป็นเพียงแค่การแจ้ง แต่จากสถานการณ์ที่ผ่านมา พบว่าเจ้าหน้าที่มักใช้อำนาจเกินขอบเขตหน้าที่ด้วย การตัดสินใจอนุญาต / ไม่อนุญาตด้วย
- หลีกเลี่ยงการใช้กำลัง หรือในกรณีที่ไม้อาจหลีกเลี่ยง ให้ใช้กำลังและเครื่องมือควบคุมฝูงชนเพียงเท่าที่จำเป็น และการใช้กำลัง ต้องอยู่ภายใต้หลักแห่งความจำเป็นและหลักแห่งความได้สัดส่วน
- ต้องบังคับใช้มาตรการ - กฎหมายในประเทศให้สอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศ เพื่อสร้างสังคมที่เคารพและปกป้องสิทธิของทุกคน
- การอุทธรณ์คดีเมื่อโดนคำสั่งหรือมาตรการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องมีระบบที่เป็นมิตร มีประสิทธิภาพ และไม่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของประชาชน

**รับฟังเสียงของเด็ก เพื่อร้องเรียนต่อ
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
ขอให้ตรวจสอบการละเมิดสิทธิ เมื่อเด็ก
เยาวชนออกมาใช้สิทธิในเสรีภาพการ
แสดงออก และชุมนุมโดยสงบ**

หรือสิทธิตามกฎหมาย จึงไม่ได้ตรวจสอบอายุของผู้ถูกจับกุม มีการใช้ความรุนแรงกับเด็กจนได้รับบาดเจ็บ บางรายไม่ได้รับสิทธิเข้าถึงการรักษาพยาบาลอย่างทันท่วงที และไม่ได้

จากการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อรายงานสถานการณ์การชุมนุมสาธารณะในประเทศไทย แอมเนสตี้ฯ พบการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อเด็ก ใน 4 เรื่อง ได้แก่ การจับกุมเด็กที่ใช้เสรีภาพในการแสดงออกและการชุมนุม การแจ้งข้อกล่าวหาและการดำเนินคดี การปฏิบัติโดยไม่คำนึงถึงสิทธิในกระบวนการยุติธรรมของเด็ก การคุกคามเด็ก ซึ่งเนื้อหาคดีต่อเด็กที่เกิดขึ้นจำนวนมากเป็นไปแบบไม่ได้สัดส่วนความผิด มีทั้งความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 112, 116, 138, 140 และความผิดอื่นที่มีโทษปรับ

หน้าซ้ายยังพบการคุกคามด้วยการจับกุมเด็กและเยาวชน 29 คน โดยไม่มีหมายจับ โดยอ้างเป็นการจับกุมซึ่งหน้าไม่แจ้งข้อกล่าวหา

รับสิทธิในการพบผู้ปกครองหรือ
ปริชาทนาย แต่ที่เลวร้ายคือการ
สูญเสียแก่ชีวิต โดยทั้งหมดนี้ศาล
มีคำสั่งว่า เป็นการจับกุมที่ชอบด้วย
กฎหมายทั้งหมด

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นำมาซึ่ง
การจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นเด็ก
ในประเด็นเรื่อง : **สิทธิเด็กในการ
เข้าถึงความยุติธรรมและการ
เยียวยาอย่างมีประสิทธิภาพใน
บริบทของประเทศไทย** เพื่อทำ
เป็นข้อเสนอแนะสำหรับความเห็น
ทั่วไปที่ 27 ว่าด้วยสิทธิเด็กในการ
เข้าถึงความยุติธรรมและการเยียวยา
อย่างมีประสิทธิภาพ จนในเดือน

พฤษภาคม 2567 ได้ประกาศให้ผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนร่วมส่งข้อมูล เพื่อจัดทำรายละเอียดแนวทางซึ่งรัฐควรนำไปใช้เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีสิทธิในการเข้าถึงความยุติธรรมและการเยียวยาอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนั้นแอมเนสตี้ฯ ยังจัดทำข้อร้องเรียนไปยังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อขอให้ตรวจสอบการละเมิดสิทธิ เมื่อเด็กเยาวชนออกมาใช้สิทธิในเสรีภาพการแสดงออกและชุมนุมโดยสงบ ภายหลังจากการร้องเรียนครั้งนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มีการตรวจสอบ และให้ความเห็นต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีสาระสำคัญเป็นใจความบางส่วนว่า

‘ประเด็นการจับกุมเด็กที่ออกมาใช้เสรีภาพในการแสดงออกและเสรีภาพในการชุมนุม คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีข้อวินิจฉัยแล้วว่าการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจในลักษณะนี้ เป็นการกระทำอันละเมิดสิทธิมนุษยชนของเด็ก ประเด็นการดำเนินคดีทางอาญากับเด็ก เนื่องจากการแสดงออกและการชุมนุม เห็นว่าไม่มีความจำเป็นต้องดำเนินคดีต่อไปอีก เนื่องจากอาจสร้างผลอันเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของเด็กทางอ้อม ส่งผลกระทบหลายด้าน และไม่สอดคล้องกับหลักผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก’

การดำเนินการที่เกิดขึ้น นำไปสู่การขยายผลเป็นรายงานข้อเสนอแนะมาตรการหรือแนวทาง ที่เหมาะสมในการป้องกันหรือแก้ไขการละเมิดสิทธิมนุษยชน ต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมไปถึงสภาผู้แทนราษฎร กระทั่งเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2567 ที่ผ่านมา ได้มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ในวาระการรับทราบรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ร้องขอให้ตรวจสอบการละเมิดสิทธิฯ ซึ่งบรรยากาศของการอภิปรายเป็นไปอย่างกว้างขวาง จนเกิดหลากหลายทรรศนะที่ “เห็นด้วย” กับรายงานข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แม้การถกเถียงดังกล่าวจะไม่ใช้มติอภิปรายเพื่อหาข้อสรุป แต่สำหรับแอมเนสตี้ฯ ได้มีข้อเสนอสำคัญ 4 ประการ ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยทันที ได้แก่

(1) ยุติการดำเนินคดีทางอาญาต่อเด็กที่ใช้สิทธิในเสรีภาพการแสดงออกทางการเมืองและการชุมนุมประท้วงโดยสงบ และยุติการคุกคาม ข่มขู่ และสอดแนมต่อเด็กโดยทันที

(2) ทบทวน แก้ไข หรือยกเลิกกฎหมายที่ถูกนำมาใช้ดำเนินคดีกับกลุ่มผู้ชุมนุมประท้วงโดยสงบที่เป็นเด็ก รวมถึงกฎหมายหมิ่นประมาทกษัตริย์ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 112) กฎหมายห้ามการยุยงปลุกปั่น (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 116) พ.ร.บ.การชุมนุมสาธารณะ อีกทั้งพ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ หากมีการแก้ไขกฎหมาย ก็ควรมีบทบัญญัติป้องกันการละเมิดสิทธิเด็กในการชุมนุมโดยสงบที่อาจเกิดขึ้นได้ และให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

(3) จัดให้มีการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพให้กับผู้ชุมนุมประท้วงที่เป็นเด็ก ที่เป็นผู้เสียหายจากการใช้กำลังที่มีขอบด้วยกฎหมายหรือการคุกคาม การข่มขู่และการสอดแนมที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐผู้บังคับใช้กฎหมาย

(4) รับรองให้วิธีปฏิบัติระดับชาติสอดคล้องกับการคุ้มครอง เคารพ และเติมเต็มสิทธิเด็ก เพื่อสร้างพื้นที่ปลอดภัยให้เด็กสามารถเข้าร่วมชุมนุมประท้วงโดยสงบและสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

เวทีรับฟังความคิดเห็นเด็ก ประเด็นเรื่อง : สิทธิเด็กในการเข้าถึงความยุติธรรมและการเยียวยาอย่างมีประสิทธิภาพในบริบทของประเทศไทย เพื่อทำเป็นข้อเสนอแนะสำหรับความเห็นทั่วไปที่ 27

มีผู้เข้าร่วม 27 คน

ปฏิบัติการด่วน (Urgent Action)
แอมเนสตี้ ยื่น 7,301 รายชื่อ
ถึงรัฐบาลไทย ยื่น 3 ข้อเรียกร้อง
ปล่อยตัว – หยุดดำเนินคดี
อานนท์ นำภา พร้อมยกเลิก
หรือแก้กฎหมายละเมิดสิทธิ
ในเสรีภาพการแสดงประชาชน

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ร่วมกับเครือข่ายนิรโทษกรรมประชาชนนำ 7,301 รายชื่อ จากการเปิดปฏิบัติการด่วน (URGENT ACTION) ยื่นข้อเรียกร้องต่อนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม หลังได้ขับเคลื่อนผลักดันให้คนทั่วโลกได้มีส่วนร่วมลงชื่อและส่งจดหมายเรียกร้องถึงรัฐบาล ให้ปล่อยตัวอานนท์ นำภา นักปกป้องสิทธิมนุษยชนโดยทันทีและอย่างไม่มีเงื่อนไข และต้องยกเลิกข้อกล่าวหา รวมถึงคำตัดสินในกระบวนการยุติธรรม ที่เขาถูกดำเนินคดีความทั้งหมด รวมไปถึงประชาชน เด็กและเยาวชนทุกคนที่ถูกดำเนินคดีความเพียงเพราะได้ใช้สิทธิในเสรีภาพการแสดงออกของตนเอง โดยมี นายสมคิด เชื้อคง รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายการเมืองพร้อมคณะ ในฐานะตัวแทนรัฐบาลมารับข้อเรียกร้อง ซึ่งข้อเรียกร้องจากปฏิบัติการด่วน 3 ข้อได้แก่

1. ปล่อยตัวอานนท์ นำภา นักปกป้องสิทธิมนุษยชนโดยทันทีและอย่างไม่มีเงื่อนไข รวมทั้งให้ยกเลิกคำตัดสินว่ามีความผิดและการดำเนินคดีใดๆ ต่อเขาและบุคคลอื่นๆ รวมทั้งเด็ก ซึ่งถูกดำเนินคดีเพียงเพราะการใช้สิทธิมนุษยชนของตน
2. ระหว่างที่ยังไม่ยกเลิกคำตัดสินว่ามีความผิดและการดำเนินคดี ต้องอนุญาตให้อานนท์ นำภาและนักกิจกรรมคนอื่นมีสิทธิได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว และประกันว่าเงื่อนไขการประกันตัวจะไม่เป็นการจำกัดโดยผลการต่อการใช้สิทธิของตนโดยสงบ
3. แก้ไขเพิ่มเติมหรือยกเลิกกฎหมายที่ถูกใช้เพื่อจำกัดสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงออกและการชุมนุมโดยสงบ เพื่อประกันว่าประเทศไทยจะปฏิบัติตามพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศของตน

เป็นส่วนหนึ่งของ “กันและกัน” ในกระบวนการ สร้างความเป็นธรรมและสันติภาพให้สังคม

✎ มีคำกล่าวที่ว่า บางครั้งรัฐนั้นเล็กเกินไปสำหรับเรื่องใหญ่ ๆ และใหญ่เกินไปที่จะแก้ไขปัญหาเล็ก ๆ จึงจำเป็นต้องมีภาคประชาสังคมในการร่วมแก้ไขปัญหา หรือทำงานพัฒนาควบคู่ไปด้วย รวมทั้งแน่นอนว่า การพึ่งพาเพียงหน่วยงาน / องค์กรใด องค์กรหนึ่งองค์กรเดียว อาจไม่เพียงพอที่จะประสบความสำเร็จ หรือทำให้การแก้ไข ปัญหาตามวัตถุประสงค์เป็นไปอย่างล่าช้า ตลอดทั้งปี พ.ศ. 2567 ที่ผ่านมา แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย จึงได้ร่วมงานกับภาคีเครือข่ายทั้งในฐานะผู้สนับสนุน และหน่วยงานร่วมปฏิบัติการ ทั้งในระดับภูมิภาค ระดับท้องถิ่นไม่น้อยกว่า 57 องค์กร ครอบคลุมกิจกรรมด้านความเท่าเทียมทางเพศ งานศึกษาค้นคว้าเพื่อจัดทำข้อมูล วิชาการ งานด้านการพัฒนาศักยภาพเด็กเยาวชน งานสิทธิมนุษยชนในระดับสากล ทั้งภูมิภาคและเกี่ยวข้องกับสถานการณ์โลก สิทธิการทำแท้งปลอดภัย หรือแม้กระทั่ง สิทธิชุมชนในการมีส่วนร่วมบริหารจัดการทรัพยากรสิ่งแวดล้อม

นอกจากภาคประชาสังคมแล้ว ตลอด 4 ฤดูกาลแห่งการต่อสู้ที่ผ่านมา แอมเนสตี้ฯ ได้ร่วมงานกับเครือข่ายทั้งหน่วยงานรัฐ เอกชนและองค์กรอิสระ อาทิ ร่วมเป็นคณะทำงานในด้านที่เกี่ยวข้อง ภายใต้กลไกของรัฐสภาเข้าหารือกับหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบกำหนดนโยบาย ได้แก่ กระทรวงยุติธรรม, คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, กรมราชทัณฑ์, สถานทูตมากกว่า 17 ประเทศ รวมทั้งการเข้าประชุมกับบริษัทเอกชน ผู้ให้บริการแพลตฟอร์ม Social Media รายสำคัญอย่าง Meta เพื่อสะท้อนปัญหาเรื่องการคุกคามนักกิจกรรมสตรี และผู้มีความหลากหลายทางเพศในโลกออนไลน์ พร้อมนำเสนอนโยบายปกป้องคุ้มครองทางไซเบอร์ ไม่ให้ประชาชนได้รับผลกระทบจากการสอดส่อง ติดตาม คุกคาม และละเมิดสิทธิโดยเจ้าหน้าที่รัฐ

หลักฐานสำคัญของความร่วมมือ คือ การที่แอมเนสตี้ฯ และองค์กรภาคประชาสังคมอื่น ร่วมกันพัฒนาระบบรายงานสถานการณ์การชุมนุมสาธารณะในประเทศไทย (MOB Data) จนกลายเป็นฐานข้อมูลสาธารณะ ที่ถูกนำไปใช้ประกอบการพิจารณาคดีในชั้นศาล และการรณรงค์ระดับนานาชาติ ที่สำคัญยังถูกอ้างอิงใน Global Protest Observation คู่มือของ Amnesty International เพื่อจัดทำเป็นต้นแบบของการติดตามการชุมนุมทั่วโลกด้วย

โดยหนึ่งในเครือข่ายที่แอมเนสตี้ฯ ขยายพรมแดนไปทำความร่วมมือ และเป็นหนึ่งในภาคีสำคัญด้านสิทธิชุมชน และความยุติธรรมทางสภาพภูมิอากาศ คือ มูลนิธินิติธรรมสิ่งแวดล้อม (EnLAW) โดยสุภาภรณ์ มัลลย์ลอย ผู้อำนวยการมูลนิธิฯ ได้พูดถึงเรื่องนี้ว่า

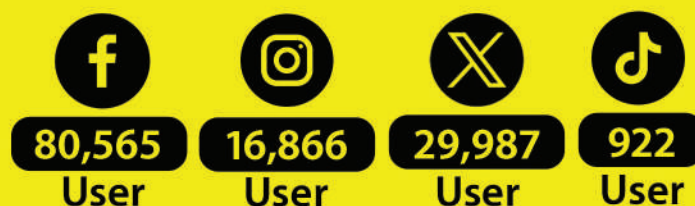
“การทำงานกับคนรุ่นใหม่ในด้านสิ่งแวดล้อมและประชาธิปไตยไม่สามารถแยกจากกัน เพราะพวกเขาก็เป็นเจ้าของพื้นที่ของตัวเอง แม้ช่วงเริ่มต้นอาจสนใจปัญหาโครงสร้าง แต่ยังไงก็ไม่สามารถเลียงได้กับปัญหาใกล้ตัวทั้งที่บ้าน ในชุมชน หรือ สิ่งที่เกิดบนท้องถื่น-ภูมิภาคของพวกเขา นอกจากหลักการสิทธิมนุษยชนทั่วไปแล้ว ผลกระทบจากการพัฒนายังจะทำให้ชุมชน/คนรุ่นใหม่ ได้เห็นอารมณ์ ความรู้สึกของผู้ถูกรื้อถอน ซึ่งเราเองไม่ได้มีทักษะมากนัก กับการทำงานด้านคนรุ่นใหม่ ซึ่งเป็นทักษะที่แอมเนสตีฯ มี จึงเกิดการมาเติมเต็มร่วมกัน

ส่วนสำคัญคือ การทำให้ปัญหาทรัพยากร หรือเรื่องสิ่งแวดล้อมถูกพูดถึง ได้รับการแก้ไขอย่างสอดคล้องประสานร่วมกัน ทั้งระหว่างพื้นที่ ส่วนกลางและโครงสร้าง ซึ่งการเป็นพันธมิตรของเรา คือการมีเป้าหมายด้านนี้ด้วยกัน ดังนั้น ต้องบอกว่างานด้านสังคมไม่สามารถทำคนเดียวได้ แต่การใช้ทักษะ ความถนัด และทรัพยากรของแต่ละกลุ่ม องค์กร มาร่วมกันเพื่อตอบสนองต่อเป้าหมาย ก็จะเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงได้”

ขณะที่การร่วมเป็นส่วนหนึ่งกับสาธารณะ โดยเปิดให้ติดตามการทำงานสนับสนุนการดำเนินงานของแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย ผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ 5 แพลตฟอร์ม ตลอดทั้งปีที่ผ่านมา พบว่าได้รับการตอบรับเป็นจำนวนมาก จนมีปฏิสัมพันธ์และเข้าถึงผู้คนบนโลกออนไลน์มากกว่า 5.7 ล้านครั้ง มีผู้ติดตามทุกช่องทาง 128,340 คน โดยสิ่งที่มีผู้สนใจร่วมแลกเปลี่ยนพูดคุยกันมากที่สุด เมื่อวัดจากคำค้นหา คือ การชุมนุม (protest) ประชาชน (people) และ 112 (lèse majesté law)

Our Follower 2024

เนื้อหา - ข่าวสารด้านสิทธิมนุษยชนที่จัดทำโดยแอมเนสตีฯ เข้าถึงผู้คนบนโลกออนไลน์มากกว่า 5.7 ล้านครั้ง โดยมีผู้ติดตามทุกช่องทาง รวม 128,340 คน*

*เฉพาะปี พ.ศ. 2568 มีผู้ติดตามเพิ่ม 6,417 คน

จัดกิจกรรม Media briefing
3 ประเด็นมีสื่อมวลชนเข้าร่วม
66 คน จาก 33 สำนักข่าว

จัดพิธีมอบรางวัลสื่อมวลชน
เพื่อสิทธิมนุษยชน โดยมีผู้สนใจ
ส่งผลงานเข้าชิงรางวัล จำนวน
ทั้งสิ้น 267 ชิ้น ใน 4 ประเภท

ทำงานกับสื่อมวลชน โดยการ
ส่งเสริมความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน
จำนวนทั้งสิ้น 12 สำนักข่าว

ภารกิจ

ที่ยังไม่เสร็จสิ้น

อาจมีหลายครั้ง ที่ความสำเร็จต้องผ่านช่วงเวลาปราศจากคนเห็น เช่นกันกับ
การทำงานของแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย ใช้เวลาเพียง 1 ปี นั้น
จะล้นได้มาแต่ความสำเร็จ เพราะมีบางนโยบาย ที่จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุน
เพื่อให้เกิดการทำงานอย่างต่อเนื่อง และนี่คือภารกิจที่ยังไม่เสร็จสิ้น

ยุติโทษประหาร

การที่แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย เป็นหนึ่งในองค์กรหลัก
ที่สื่อสารกับสาธารณะเรื่องการยุติโทษประหารชีวิตนั้น มิใช่การทำไปตามความค่นอง
โดยหวังช่วยเหลือมาตกร หรือเห็นอกเห็นใจผู้กระทำความผิดร้ายแรง รวมทั้งไม่เคยมีเจตนา
กระทำซ้ำกับเหยื่อหรือญาติของผู้ได้รับผลกระทบ แต่การเสนอโบายดังกล่าว จะส่ง
ผลให้เกิดการสร้างระบบการป้องกันที่มีมาตรฐาน ลดความรุนแรงลดก่ออาชญากรรม
อย่างยั่งยืน รวมทั้งยังส่งเสริมกระบวนการยุติธรรมที่มีประสิทธิภาพ มิให้เกิดเหตุการณ์
ซ้ำซ้อนซ้ำรอยขึ้น รวมทั้งหากพิจารณาตามมุมมองด้านสิทธิมนุษยชน การลงโทษ
ประหารชีวิต นับเป็นการปฏิเสธสิทธิมนุษยชนขั้นต้นที่จำเป็นที่สุด คือ “สิทธิในการมี
ชีวิต” โดยอ้างการกระทำภายใต้นามของ “ความยุติธรรม”

หากจับกระแสการพัฒนากฎหมายและสังคมของโลกจะพบว่า จนถึงสิ้นปี พ.ศ.
2567 มีเพิ่มขึ้นถึง 113 ประเทศ ที่ดำเนินการยกเลิกโทษประหารชีวิต จนยับยั้งเพิ่มสถิติ
ทั่วโลกที่มีการยุติโทษประหารชีวิตแล้ว เป็น 145 ประเทศ*

ตลอดทั้งปี พ.ศ. 2567 ที่ผ่านมาแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล มีความพยายามผลักดันเรื่องนี้
อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อ
ขับเคลื่อนการยุติโทษประหารชีวิตในประเทศไทย เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2567
ร่วมกับเครือข่ายยุติโทษประหารชีวิต และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดย
คุณปิยนุช โคตสาร ผู้อำนวยการแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย ได้นำเสนอ
รายงานวิจัยการขับเคลื่อนโทษประหารชีวิตในต่างประเทศและระดับสากล ร่วมกับ
ดร.ศรีประภา เพชรมีศรี คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จนตลอดที่ประชุม
มีความเห็นร่วมกันในช่วงท้ายว่า การยุติโทษประหารชีวิตในประเทศไทย จำเป็นต้องม
การสร้างควมเข้าใจกับสังคมและผู้เกี่ยวข้อง โดยจะมีการเสนอร่างกฎหมายยุติโทษ
ประหารชีวิตภาคประชาชน เพื่อเป็นหนึ่งเครื่องมือสำคัญให้เกิดการสื่อสารแลกเปลี่ยน
กัน พร้อมกับที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จะจัดทำข้อเสนอ เรื่องการขอให้
ไม่ออกกฎหมายใหม่ที่มีโทษประหารชีวิต และเสนอให้แก้ไขกฎหมายที่มีบทลงโทษ
ประหารชีวิตสถานเดียว ไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาด้วย

ซึ่ง คุณสุภัทรา นาคะผิว กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ร่วมยืนยันหลักการเรื่องนี้ ว่าเป็นเรื่องสากล ที่ทั้งกรรมการสิทธิฯ และกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรมเอง ต่างสนับสนุนแนวทางดังกล่าวชัดเจน โดยระบุว่า

“ประเทศไทยเคยมีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อปี พ.ศ. 2558 ให้ยกเลิกโทษประหารอย่างเป็นขั้นเป็นตอน แต่ก็ไม่ได้กำหนดกรอบเวลาเรื่องนี้เอาไว้ หลังจากที่เข้ามารับตำแหน่งจึงดำเนินการต่อ ประกอบกับที่ผ่านมามีผู้ร้องเรียนกรณีดังกล่าว จึงเป็นที่มาของการจัดทำข้อเสนอไปที่รัฐบาล”

แต่ข้อเท็จจริงเป็นที่ปรากฏแล้วตามเนื้อหาข่าว วันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ. 2567 เมื่อรองโฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี แถลงว่า ข้อเสนอแนะแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่มีโทษประหารชีวิตของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้น คณะรัฐมนตรีรับทราบ โดยมีความเห็นเพิ่มเติมจากศาลยุติธรรมว่า เนื่องจากโทษบางชนิดและความผิดบางชนิด ยังจำเป็นต้องมีโทษประหารอยู่ ซึ่ง ครม.ก็เห็นชอบตามนั้น ว่าโทษประหารชีวิตยังควรจะต้องมีอยู่

II เฝ้าระวังกฎหมายควบคุมการรวมกลุ่มฯ

ย้อนไประหว่างปี พ.ศ. 2565 – 2566 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย และเครือข่ายภาคประชาสังคมทั่วประเทศ ร่วมกันแสดงออกเพื่อคัดค้าน ร่างกฎหมายควบคุมการรวมกลุ่มของประชาชน (ร่าง พ.ร.บ.การดำเนินกิจกรรมขององค์กรไม่แสวงหาผลกำไร) ที่มีเนื้อหาในลักษณะห้ามการดำเนินกิจกรรมขององค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ให้อำนาจเจ้าหน้าที่รัฐทั้งการเข้าเคหะสถานสำนักงาน มีการกำหนดโทษร้ายแรง

โดยครั้งนั้น แอมเนสตี้ฯ ร่วมกับเครือข่ายคัดค้านร่างกฎหมายควบคุมการรวมกลุ่มของประชาชน เปิดแคมเปญออนไลน์บนเว็บไซต์ Change.org แสดงเนื้อหาสาระของร่างกฎหมาย พร้อมเชิญชวนประชาชนร่วมแสดงความคิดเห็น จนเป็นที่มาของการยื่น 13,000 รายชื่อร่วมคัดค้าน และเป็นตัวแทนนำไปมอบให้แก่นายกรัฐมนตรี รวมถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นผลให้เกิดผลการรับฟังความเห็นของร่าง พ.ร.บ. ฉบับดังกล่าว มีผู้ไม่เห็นด้วยเป็นจำนวนมาก ก่อนเจียบหายไปหลังจากมีการเลือกตั้ง

แต่แล้วกลางปี พ.ศ. 2567 ที่ผ่านมา กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ได้จัดทำและเสนอ ร่างพระราชบัญญัติสมาคมและมูลนิธิฯ ซึ่งมีเนื้อหาสาระสำคัญไม่ต่างจาก “ร่างกฎหมายควบคุมการรวมกลุ่มของประชาชน” จึงเห็นได้ชัดถึงความพยายามอีกครั้ง ที่จะลดทอนบทบาท ปรับย่อขอบเขตการดำเนินงาน และต้องการให้ภาคประชาสังคมอยู่ในระเบียบวินัย ตามที่หน่วยงานรัฐกำหนดไว้เท่านั้น

สำหรับเรื่องนี้ แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย ไม่เพียงดำเนินการติดตาม แต่ยังต้องการความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการจับตาและเฝ้าระวังสถานการณ์อย่างใกล้ชิดต่อไป

กอดโลกไว้โดยไม่ลืมดูแลรักษาจิตใจตัวเอง

เมื่อการเคลื่อนไหวทางสังคมล้วนเป็นเรื่องต้องใช้ระยะเวลาในการพิสูจน์ความสำเร็จ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะเป็นเจ้าของความเข้มแข็งได้ตลอดเวลา ดังนั้น แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย จึงได้จัดทำคู่มือดูแลรักษากายและใจของนักเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งรวบรวมประสบการณ์ เรื่องราวของนักกิจกรรมจากหลากหลายวัฒนธรรม และคำแนะนำจากนักจิตวิทยาด้านสุขภาวะเอาไว้ในเล่มเดียวกัน

แม้จะชื่อว่าคู่มือ แต่เนื้อหานี้มุ่งให้เกิดจากการสะท้อนความเห็น แลกเปลี่ยน ถกเถียง ทั้งกับตัวเองและระหว่างคนในกลุ่ม - องค์กร เพื่อสร้างวัฒนธรรมการทำงานที่โอบอุ้มร่วมดูแลทุกคนในขบวนการ ผ่านการลดอคติ การเข้าใจตัวเอง และการยอมรับความแตกต่างหลากหลาย และต่อให้คุณจะไม่ใช่ นักกิจกรรม แต่สุขภาวะก็เป็นเรื่องสำคัญต่อทุกคน คู่มือเล่มนี้จึงมีไว้ให้แก่ทุกคน สามารถอ่านได้แล้วที่นี่

จุดเทียนดีกว่าก่นดำความมืด